

VŠEOBECNÉ ZNALOSTI

- 1 Pavéza je:
 - a) široký meč
 - b) čep s hřeby
 - c) velký štít
- 2 Na které řece ležel starověký Babylón?
 - a) Eufkrat
 - b) Tigris
 - c) Jordán
- 3 Gerontologie je:
 - a) nauka o křížení druhů
 - b) obor, zabývající se kosmickým zářením
 - c) věda o lidském stáří
- 4 Ve kterém státě leží přístav Valparaiso
 - a) Španělsko
 - b) Chile
 - c) Argentina
- 5 Baštýř je:
 - a) silný jedlík
 - b) voják, vysunutý jako hlídka na obranném opevnění
 - c) rybářský pracovník starající se o rybníky
- 6 Dromedár je označení pro:
 - a) jednohrbého velblouda
 - b) dvouhrbého velblouda
 - c) velblouda obecně
- 7 Kolikrát za minutu se průměrně nadechneme a vydechneme?
 - a) 10x
 - b) 15x
 - c) 20x
- 8 Ve kterém století sídlili papežové v Avignonu?
 - a) 14.
 - b) 15.
 - c) 16.
- 9 Endemie je:
 - a) výskyt (zpravidla nakažlivého) onemocnění v určité omezené oblasti
 - b) chudokrevnost
 - c) souhrnný název pro kožní choroby
- 10 Který z českých králů napsal vlastní životopis?
 - a) Rudolf II. Habsburský
 - b) Karel IV.
 - c) Jiří z Poděbrad

1 - c / 2 - a / 3 - c / 4 - b / 5 - c / 6 - a / 7 - b / 8 - a / 9 - a / 10 - b

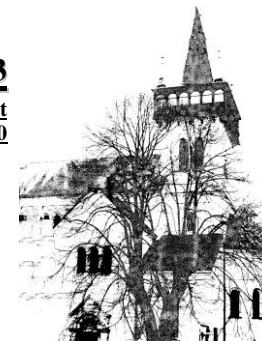
HŘIVNA

srpen 2013

2013 / 16

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 5.8.2013 do 18.8.2013

den	hod.	úmysl
05.08.	pondělí	-----
06.08.	úterý	Svátek Proměnění Páně KO 18:00 za † maminku
07.08.	středa	KA 8:00 za † rodiče Klášpřovy
08.08.	čtvrtek	Památka sv. Dominika KA 8:00 na dobrý úmysl
09.08.	pátek	KO 18:00 za Vlastu a děti
10.08.	sobota	-----
11.08.	neděle	19. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za † Jiřího Jandu, za † manžele Pahutovy a za rodinu Kubínovu TT 10:00 na úmysl <i>poutní bohoslužba</i>
den	hod.	úmysl
12.08.	pondělí	-----
13.08.	úterý	-----
14.08.	středa	-----
15.08.	čtvrtek	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie KO 18:00 za † Vladimíra Zaciose, rodiče a bratra
16.08.	pátek	-----
17.08.	sobota	DD 13:30 za farníky KO 18:00 na úmysl dárce
18.08.	neděle	20. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za † členy rodiny Skrbkových, Lukšových a Sedláčkových, za uzdravení manžela Františka a poděkování za 63 let společného života TT 10:00 na úmysl CH 15:00 na úmysl

Při sbírce z 28.7. na doplatek za provoz plynového topení na faře bylo vybráno 11 834,- Kč. Vřelý dík všem dárčům.

SVATÁ KLÁRA

(11.08.)

(16. července 1194 Assisi, Itálie – 11. srpna 1253 Assisi), byla významná italská řeholnice, zakladatelka řádu chudých paní od sv. Damiana v Assisi, nazývaných podle ní klarisky. Je uctívána jako první světice velmi přísného kontemplativního řádu klarisek.

Svatá Klára, vlastním jménem Chiara Offreduccio di Favarone, se narodila i jako nejstarší ze tří dcer Favorina Scifi, vévody Sasso-Rosso a jeho manželky Ortolany. Matka Ortolana byla velmi zbožná žena, vykonala poutě do Říma, Santiaga di Compostella i do Palestiny, brala s sebou dcery Kláru a Anežku.

Klára byla silně ovlivněna osobností svého současníka sv. Františka. V devatenácti letech vstoupila do benediktinského kláštera. Když pak sv. František získal v Assisi opuštěný chrám sv. Damiána se sousedním domem, shromáždil v něm nové řeholní společenství žen.

První představenou této komunity byla zvolena Klára. Do kláštera ji následovaly také matka Ortolana a sestra Anežka. Řeholnice žily v úplné chudobě, poslušnosti, odříkání a klauzuře. Nazývaly se damianitkami. Roku 1241 papež Řehoř IX. potvrdil pravidla řádu sepsaná sv. Františkem.

15. srpna 1255 papež Alexandr IV. Kláru svatořečil jako svatou Kláru z Assisi. Sv. Klára byla nejdříve pochována v Assisi po boku sv. Františka v kostele sv. Jiří. Bazilika sv. Kláry byla při klášteře v Assisi dostavěna roku 1260, 3. října téhož roku do ní byly přeneseny Klářiny ostatky a uloženy před hlavní oltář.

Po 600 letech, roku 1872, byly Klářiny ostatky přemístěny do nové schránky a přeneseny do nově vybudované krypty téže baziliky, kde zůstávají dodnes. Papež Urban IV. roku 1263 oficiálně změnil název řádu na řád sv. Kláry, zkráceně klarisky.

Klářino učení a věhlas se postupně šířily za hranice Itálie. Svatá Anežka Česká patřila k prvním následovnicím, které podle jejího vzoru v celé Evropě zakládaly kláštery. Spolu se svým bratrem, králem Václavem I., založila v Praze na Starém Městě panenský klášter sv. Františka, do kterého brzy sama vstoupila.

CO JE TO ŠTĚSTÍ

Naše dvě čtyřleté holčičky vždycky všem přejí k nejrůznějším příležitostem totéž: hodně zdravíčka a štěstíčko. A tak mě zajímalo, co si pod tím slovem štěstíčko v tomhle věku asi tak mohou představovat. Lucinka se mnou byla hotová jedna dvě: "Štěstíčko? No přece, že se máš dobře." Janička mi to vysvětlila lapidárně: "Když ho mám ráda, no tak mu přeju štěstíčko." A já jsem si uvědomila, jakou má to dítě pravdu. Protože být milován - to určitě velké štěstí je.

Štěstí si vzájemně přejeme, po štěstí všichni toužíme - ale co pro to sami můžeme udělat, abychom si ho přivlastnili a hlavně - aby nás neopustilo. Je přece o něm známo, že dovede být velice vrtkavé. Pokud štěstím myslíme například výhru ve Sportce, tak takové štěstí skutečně vrtkavé je. Peníze utratím a časem z toho moc nezbudu.

Já jsem přesvědčena, že to štěstí, po kterém každý člověk bytostně touží, je štěstí z úplně jiné kategorie. To nebude jenom tohle pomíjivé štěstí, které nám zpřijemňuje

chvilky na tomto světě. To by bylo málo. Lidské srdce (podle mě) touží po štěstí definitivním. Po štěstí, které mu už nikdy nikdo nevezme. Ani lidi, ani okolnosti, ani čas, dokonce ani smrt ne!

A že takové štěstí skutečně existuje, o tom mě přesvědčila celá řada pacientů, umírajících v hospici v tzv. fázi smíření. Ti často doslova šokují své okolí, když přes všechny nepříjemnosti spojené s jejich rakovinou tvrdí, že jsou šťastní. Někteří o tom sice nemluví, ale dá se to vyčíst z jejich tváří. A když se začnete pít po tom, jak je to možné, jak se jim to podařilo, nakonec vždycky dojdete ke stejnému závěru.

Buď je to tak, že ti lidé mají jistotu, že aspoň zhruba, plus minus, splnili úkol, pro který se na tenhle svět narodili. Anebo si tím tak docela jistí nejsou (tenhle případ je častější), ale včas si to uvědomili a lítostí napravili. Leckdy by to rádi napravili i nějakým konkrétním skutkem, na který už bohužel nemají čas, ani potřebné zdraví a sílu.

A tak Bohu náhradou za to nepovedené, nedokončené, nesplněné, nabídnou to jediné, co mají: svoje momentální trápení. Kdyby to nabídli nám, to bychom se jim asi pěkně poděkovali. Ale Bůh tyhle valuty cení hodně vysoko a přijímá je. Lze to vyčíst z tváří těchto lidí. Ti už nic nepředstírají. Ti nelžou a neklamou, není jim to zapotřebí. Naopak, jsou nesmírně pravdiví a upřímní.

Co ale pro své štěstí mohu udělat já osobně, konkrétně už dnes? Jediné. Co nejlíp a co nejsmysluplněji prožít právě ten dnešek. Potom zítřek atd. Ono vlastně nezáleží ani tak na tom, kolik těch zítřků ještě mám před sebou, ale jak je prožiji a čím je naplním. Jsou lidé, kteří skutečně žijí, a jsou lidé, kteří pouze existují nebo jen konzumují.

Život je však příliš vzácný na to, abychom jenom živořili nebo jenom konzumovali. Každý z nás má na tomto světě své jedinečné a nezastupitelné poslání a naše štěstí je přímo úměrné jeho naplnění. To bych chtěla dvakrát podtrhnout. Protože ono skutečné štěstí, o které nás ani smrt nemůže připravit, je přímo úměrné tomu, do jaké míry své poslání uskutečníme. Do jaké míry splníme svůj jedinečný úkol

(Marie Svatošová)

NELZE ZARUČIT, ŽE DOSTANETE DOBRÉHO KNĚZE

Není snadné vytrvat, když kněz život ve farnosti spíše ubíjí, než probouzí. A přesto je důležité, abychom k němu neztratili lásku a pohled víry; vždyť jenom na něm našťestí náš duchovní život nestojí.

Někdy se říká, že farnost má takového kněze, jakého si vymodlí, že máme takové biskupy, jaké si vymodlíme. Myslím, že to tak úplně pravda není. Ne že by modlitba neměla smysl, ale kdo řekl, že když budu deset let klečet na podlaze, pošlou k nám do farnosti svatého faráře z Arsu, anebo se ten náš jistojistě obrátí? Vždyť to Pán Ježíš neslibil. Jistě se ale modlitbou posvětim já sám. Rovněž tomu knězi mohu zprostředkovat milost obrácení nebo dozrání. A určitě se zlepši můj vztah k němu, budu-li se za něho modlit.

Ano, nelze zaručit, že dostanete dobrého kněze. Ale když budete hledat, co se líbí Bohu, bude mít vaše farnost dobré věřící – třeba vás. A pro každého kněze bude radostí u vás sloužit.

(Vojtěch Kodet)

VZPOMÍNKA NA PANA DĚKANA ALFRÉDA KOSTKU

Byl jsem kdysi vyzván jedním dobrým přítelem, abych napsal své vzpomínky na pana děkana Hlaváče. Privil mi, že pro dnešní mladou generaci našich farníků by mohly být zajímavé svojí odlišností od poměrů, které dnes prožíváme. Ta doba se změnila radikálně!

Za našeho mládí byl kněz, vyučující náboženství, plnoprávným členem učitelského sboru. Ve sborově měl své stálé místo. Zúčastňoval se také porad a klasifikačních konferencí. Na školním vysvědčení byla známka z náboženství na předním místě a započítávala se také do hodnocení žáka. Od svých kolegů, i těch, jimž dnes říkáme ateisté, byl uznáván a vážen jako pedagog, přispívající svým vyučováním k výchově žáků. Také tehdejší společnost si ve své většině kněží vážila.

P. Alfréd Kostka byl vysvěcen na kněze tehdejší litoměřický biskupem mons. Weberem. Jeho spolužáky byli v semináři mj. P. Bzunek, který později působil v Loukově a P. Kodera, kterému se později věnuji více.

Do Semil přichází P. Alfréd Kostka v r. 1957. To byla léta nejhoršího útlaku, který byl na církve vyvíjen vládnoucí politickou mocí. Nikde jsem však nenašel zmínky o tom, že by P. Kostka spolupracoval ať již s politickými strukturami nebo s různým "hnutím katolického duchovenstva", které biskupové věrným kněžím zakazovali. Byl spíše povahy uzavřené, tiše a neokázale však pracoval svědomitě v duchovní službě své farnosti. Jeden čas dojížděl i do blízkého Bozkova.

Zkoušky chrámového sboru se konaly ve farní kanceláři, kde tehdy bývalo harmonium a dobře naladěný klavír. Pan děkan byl vždy našim zkouškám přítomen, sedával u svého psacího stolu a četl breviář. V roce 1989, kdy byla svatořečena bl. Anežka Česká, se velice radoval z této skutečnosti. Měli jsme v těch dnech na faře zkoušku a vzpomínám si na jeho radost, kdy se kardinál Tomášek vrátil z Říma a odmítnul nabízené spojenectví se zanikající komunistickou mocí. Také tyto události přispěly k jejímu pádu.

Mnozí farníci se jistě pamatují na každoroční přinášení Jezulátka do kostelního Betléma, kde se pak se všemi přítomnými modlil jeden desátek růžence "Kterého jsi, Panno, v Betlémě porodila". V kázání o půlnoční vždy vítal všechny, kdož "svoji hojnou účastí přišli oslavit narození Spasitele". Není to jen moje pozorování, ale i mínění jiných, že v době totality bývalo na půlnoční více lidí než dnes.

Panu děkanovi se podařilo také zajistit finanční prostředky na opravu střechy našeho kostela, také na pokrytí věže měděným plechem. Z vlastních prostředků pak pořídil i druhý zvon, neboť po válečném rekvírování se vyzvánělo pouze jediným zvonom.

Odešel na odpočinek v roce 1995 a stal se tak nejdéle sloužícím farářem v Semilech; 38 let kněžské služby věřícím své farnosti.

Bydlel pak v Brně, kde ještě vypomáhal v místní farnosti. Do Semil psal svým dobrým známým o hezkých vzpomínkách na zdejší působení i s tím, že si dobře pamatuje, kdo ve které lavici v kostele sedával.

Zemřel v Brně dne 6.6.1997 ve věku 87 let. Na jeho pohřeb na rodném Opavsku v Pišti dne 13.6.1997 jel ze Semil autobus s některými jeho bývalými farníky. Svou úctu mu projevila i bývalá starostka Semil Ing. Kodejšová, která se pohřbu též zúčastnila.

Jak jsem již napsal výše, jeho spolubratrem v kněžské službě byl P. Vojtěch Kodera. Ten byl rodákem z Lysé n. Labem. Kdykoliv jsem do Lysé přijel, vypytaval se na P.

Kostku. Kolik lidí chodí pravidelně na nedělní mši sv., kolik jich chodí ke sv. přijímání apod. Vzpomínal, že spolu seděli v jedné lavici v semináři v Litoměřicích a chodili společně i ke zkouškám. Jejich farnosti na Mladoboleslavsku spolu také sousedily, takže se vzájemně navštěvovali.

Z farnosti Plazy odchází do Liberce jako administrátor. A zde začíná martyrium, ale nejen jeho, i mnoha dalších obětí komunistické zvěle. Sám vzpomínal, jak proti němu Státní bezpečnost připravovala různé provokační akce (ukryté zbraně ve hřbitovní kapli, což zmařil tím, že jim sám nález ohlásil aj.). Když se toto nezdařilo, byl na něho činěn nátlak, aby veřejně spolupracoval s tehdejší státní mocí, což též odmítnul. Krajský tajemník mu tehdy pohrozil, že bude s Liberce přeložen pryč. Odchází do Doks, kde se opakovaly staré praktiky Státní bezpečnosti. Když chtěl spolu se svým synovcem opravit střechu sakristie v kostelíku v Oknech, kam zatékalo, opět tam kdosi podstrčil zbraně.

Tehdejší litoměřický biskup mons. Trochta, sám bývalý vězeň nacistického koncentračního tábora, očekával, že bude zatčen. Rozděлил tedy diecézi na 6 správních oblastí a do čela těchto vikariátů jmenoval tajně 6 vikářů. Jedním z nich, věkově nejmladším, se stává P. Kodera. Všech 6 vikářů pak bylo odsouzeno k 7 až 15 letům žaláře, pro "maření státního dozoru nad církvemi". Ve vyšetřovací vazbě si P. Kodera pobyl téměř jeden rok, z toho 9 měsíců v Liberci, jak sám říkal v malém kumbálku a potom ve smutně proslulých Valdicích. Potom byl poslán na nucené práce do uhelných dolů ve Rtyni v Podkrkonoší. Zde pracoval při dobývání uhlí 3 roky. Ve vězeňském lágru bylo soustředěno asi 80 kněží. Zbytek svého trestu pak přežil v Mírově, který je z dějin komunistické justice dostatečně známý.

Po návratu z vězení odchází do Lysé, kde pracuje jako dělník v místním zahradnictví 7 let. Pak v místním podniku Labora, kde pracoval jako topič, skladník, či závozník. S vděčností na něho vzpomínala jako na dobrého souseda moje matka, které připravil o Dušičkách výzdobu na rodinný hrob, pomohl uklidit uhlí. Již jako důchodce vypomáhal po roce 1989 ve farnostech Kostomlaty, Plazy, Mcely a Jinde.

Jednou jsem mu jen tak mezi řečí řekl, že P. Kostka věnoval semilskému kostelu sv. Petra a Pavla ze svých úspor zvon. Při mé další návštěvě mi radostně oznámil, že kostelu sv. Jana Křtitele v Lysé n. Labem nechá také pořídit zvon jako P. Kostka

Kdybych ty peníze dal na opravu kostela, která právě probíhá, tak se v těch miliónech rozplynou. "Zvonek", který byl 8 prosince 2003 slavnostně posvěcen, však váží 320 kg a jeho průměr je 80 cm. Má na svém plášti jméno sv. Vojtěcha.

Po slavnosti, venku před kostelem, pozdravovala řada místních farníků P. Kodera. Jeden z nich, bývalý spolužák, mu řekl: "Vojtíšku, ty ses zařadil mezi šlechtice. Dříve zvony nechávali pořizovat většinou šlechtici". Jediný zvon na věži lyského kostela (mimo malého umíráčku na sanktusové věžce), který přežil rekvírování za 1. i 2. světové války, byl zvon "Maria - Regina coeli" z roku 1521, který darovala Kateřina Kolowratová-Smiřická.

Toto jsou životní příběhy dvou kněží, spolubratrů, kteří žili mezi námi tiše a skromně. Jako jedni z mnohých, kteří zůstali věrni víře, v níž byli vychováni.

REQUIEM AETERNAM DONA EIS, DOMINA!

Josef Zumr